

CALCEA

ÎNĂLȚĂRII

„EU SUNT CALCEA, ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINE
LA TATAȘ DECAT PRIN MINE”.
(IOAN 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină ortodoxă, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
Anul IV, nr. 30, februarie, 2012

La masă cu Hristos...

Noaptea se lasă peste tot... peste străzi și oameni, peste sufletele triste și gurile flămânde. Uneori și ziua, dar mai ales seara, vezi fețe schimonosite de sărăcie și mizerie, trupuri acoperite cu zdrențe și neputință. Ca la un semn doar de ei știut se strâng lângă gunoaie cerșetori de toate vârstele să caute de-ale gurii sau ceva de îmbrăcat. În privirea, în gesturile, în întreaga lor ținută, la o primă vedere, găsești ceva animalic, ceva care așteaptă prada ore întregi fără a ști dacă rezultatul va fi cel scontat.

Nu se (mai) feresc de ochii trecătorilor care, oricum, se fac că nu văd, nu mai sunt scandalizați de indiferența semenilor, pentru care viața are o altă dimensiune. Se trasează

între aceștia un fel de hotar ce desparte poate prea firesc (ceea ce nu ține de umanul din noi!) o lume a neputinței și însingurării de realitatea normală care nu ar trebui să se refuze niciunei ființe umane.

Uităm că toți suntem, într-un fel sau altul, purtătorii unui mesaj dumnezeiesc în această lume. Toți devenim semne și însemne în marea trecere, dar cât de puțin stăm să ne privim în ochi și să înțelegem taina pe care fiecare o poartă odată cu nașterea sa. Există oameni pe care îi vezi o singură clipă și-n privirea lor și-n umezirea tristă a ochilor găsești locul de-a afla o poveste, de-a pătrunde dincolo de ceea ce oferă banala aparență. Ne rămâne doar să deschidem cu atenție ochii spre cel de lângă noi și să înțelegem că nu suntem singurii responsabili pentru această deschidere, ci Hristos Care Se află înlăuntrul nostru. El deschide ochii unora pentru alții și găsește resurse nebănuite în sufletul nostru de a-l înduioșa și a pleca spre aproapele.

Ar trebui să înțelegem că trecerea indiferentă față de cel de lângă noi (membru al familiei, vecin, rudă, cunoscut/necunoscut) nu face decât să lărgească teren diavolului care urăște tot binele. Atunci nu rămânem decât noi și sufletele noastre moarte, golite de sens, în care Dumnezeu nu Se mai sălășluiește de vreme ce nu mai suntem capabili să ascultăm cuvintele în accepția evanghelică: „Am fost flămând și Mi-ați dat să mănânc... Gol am fost și M-ați îmbrăcat.”

Treptat, cu voie proprie, facem loc diavolului în sufletele noastre, în casele noastre, în viața noastră, în lumea peste care Hristos Și-a pus Crucea ca pe un dar de mare preț.

Întorcem ochii de la cei săraci și îi lăsăm să cineze lângă tomberoane, în timp ce noi privim liniștit pe geam, din camera încălzită, nemaifiind în stare nici măcar de fapta fariseului, adică să mulțumim în fariseismul nostru atât de evident că nu suntem ca aceia.

Pentru noi și pentru aceștia însă va veni un timp în care vom sta sau nu la masa Domnului.

Monica Buțu

CVPRINS:

Chemare	pag. 2
Despre mândrie și smerenie	pag. 3
Păhărețul cu nectar	pag. 4
Despre pocăință și despre dragostea lui Dumnezeu	pag. 5
Maică Preacurată	pag. 6
Duminica Înfricoșătoarei Judecăți	pag. 7
Viața creștină lângă un bețiv	pag. 8
Decizie grea, iertăm sau ne facem singuri dreptate?	pag. 9
Normal, dar nefiresc	pag. 10
Suntem adevărați doar atunci când plângem	pag. 11
Grupul parohial de tineret „Înălțarea Domnului”	pag. 12
Câți copii trebuie să avem?	pag. 12
Unicul necesar	pag. 12

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne;
în vecii vecilor Te vor lăuda”. (Psalmi 83, 4)

Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, cheamă la sine pe sufletul cel păcătos

Pentru ce, tu, omule, M-ai lăsat pe Mine
Pentru ce, de la Cel ce te-a iubit te-ai întors?
Pentru ce, iarăși te-ai lipit de vrăjmașul meu?
Adu-ți aminte, că pentru tine din cer M-am pogorât.

Adu-ți aminte, că pentru tine trup M-am făcut.
Adu-ți aminte, că pentru tine din Fecioară M-am născut.

Adu-ți aminte, că pentru tine am Pruncit.
Adu-ți aminte, că pentru tine M-am smerit.
Adu-ți aminte, că pentru tine am sărăcit.
Adu-ți aminte, că pentru tine pe pământ am viețuit.
Adu-ți aminte, că pentru tine gonire am răbdat.
Adu-ți aminte, că pentru tine grăire de rău, ocări, batjocuri, necinste, răni, scuipări, pumni, luare în răs și patimi de rușine am primit.

Adu-ți aminte, că pentru tine cu cei fărădelege M-am socotit.

Adu-ți aminte, că pentru tine cu moarte de ocară am murit.

Adu-ți aminte, că pentru tine am fost îngropat.
M-am pogorât din cer, ca pe tine să te sui la cer.
M-am smerit, ca pe tine să te înalț.
Am sărăcit, ca pe tine să te îmbogățesc.
M-am necinstit, ca pe tine să te proslăvesc.
M-am rănit, ca pe tine să te vindec.
Am murit ca pe tine să te înviez.

Tu ai păcătuit, iar Eu păcatul tău asupra Mea l-am luat.

Tu cel vinovat, iar Eu munca am primit.
Tu cel datornic, iar Eu datoria am plătit.

Și la toate acestea M-au tras pe Mine dragostea și milostivirea Mea pentru că Eu n-am putut răbda ca să pătimești tu acest fel de nefericire.

Deci tu, pe această dragoste-a Mea o treci cu vederea?

Că în loc de dragoste, cu urâciune Îmi răsplătești.
În locul Meu iubești păcatul.
În locul Meu slujești patimilor.

Dar ce-ai aflat tu întru Mine vrednic de neîntoarcere, de nu voiești a veni către Mine?

De voiești binele tău, tot binele este la Mine.
De voiești fericire, toată fericirea este la Mine.

De voiești frumusețe, cine este mai frumos decât Mine?

Au bunul neam voiești? Dar cine este mai bun neam decât Fiul lui Dumnezeu și al Fecioarei?

Au voiești înălțime? Dar cine este mai înalt decât Împăratul cerului?

Au slavă voiești? Dar cine este mai mult slăvit decât Mine?

Au voiești bogăție? Dar cine este mai mult slăvit decât Mine?

Au voiești înțelepciune? Eu sunt înțelepciunea lui Dumnezeu.

Au voiești prietenie? Dar cine este mai iubit și iubitor de oameni decât Mine, Care Mi-am pus pentru toți sufletul Meu?

Au ajutor cauți? Dar cine-ți va ajuta afară de Mine?
Au doctor cauți? Dar cine te va doctori afară de Mine?

Au veselie cauți? Dar cine te va veseli afară de Mine?

Au mângâiere întru a ta întristare cauți? Dar cine te va mângâia în afară de Mine?

De cauți odihnă, întru Mine vei afla odihna sufletului tău.

De cauți pacea, Eu sunt pacea sufletului tău.
De cauți lumina, Eu sunt Lumina Lumii.

De cauți adevărul, Eu sunt Adevărul.
De cauți calea, Eu sunt Calea.

De cauți povățuitor spre cer, Eu sunt povățuitor credincios.

Deci, dar pentru ce nu voiești a veni către Mine?
Au doară nu îndrăznești a te apropia; dar cine mai cu înlesnire este apropierea?

Au a cere te sfiiești, dar cine a cerut cu credință și nu i-am dat?

De nu te lasă pe tine păcatul, Eu pentru păcătoși am murit.

De te tulbură pe tine mulțimea păcatelor, la Mine este mai multă milostivire.

Că am zis: „Veniți către Mine toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi odihni pe voi!” (Matei 11, 28)

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449, 0745.400.586

ISSN 2068 – 8350

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot II Gheorghe Ionașcu
- Monica și Radu Buțu
- Cristian Ghiran
- Lavinia Blîndu
- Tiberiu Grigoriu – DTP.

Colaboratori:

- Mădălin Trohonel
- Magdalena Sabo
- Dumitru Groza
- Mihail Popa

web: www.BisericaInaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

5 februarie – Duminică – Sf. Mucenițe Agata și Teodula – Duminica a XXXIII-a după Rusalii (a Vameșului și a Fariseului) – Sf. Ev. Luca 18, 10-14 (Începutul Triodului)

„Zis-a Domnul pilda aceasta: doi oameni s-au suit la templu ca să se roage: unul era fariseu și celălalt vameș. Fariseul, stând drept, se ruga în sine astfel: Dumnezeule, îți mulțumesc pentru că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrești, și desfrânați, sau ca acest vameș. Postesc de două ori pe săptămână și dau zeciuală din toate câte câștig. Iar vameșul, stând mai departe, nu îndrăznește nici ochii să-și ridice spre cer, ci își bătea pieptul său și zicea: Dumnezeule, milostiv fii mie păcătosului. Vă spun vouă că acesta s-a pogorât mai îndreptat la casa sa, decât acela; pentru că oricine se înalță pe sine se va smeri; iar cel care se smerește pe sine se va înalța.”

Despre mândrie și smerenie

Sfânta Evanghelie ne pune în față un păcat și o virtute, respectiv primul și cel mai mare păcat, mândria și prin analogie, prima și cea mai mare virtute, smerenia. Cât de înfricoșător este acest păcat al mândriei o spune Sf. Ioan Scărarul care zice: „Mândria este tăgăduirea lui Dumnezeu, născocirea dracilor, disprețuirea oamenilor, maica osândirii, nepoată a laudelor, semnul nerodniciei,

izgonitoarea ajutorului lui Dumnezeu, înainte-mergătoarea a ieșirii din minți, pricinuitoarea căderilor, pricina luării în stăpânire (de draci), izvor al mâniei, ușa fățărniciei, cauza nemilostivirii, păzitoare a păcatelor, contabilă amarnică, judecătoarea oamenilor, potrivnica lui Dumnezeu, rădăcina hulei. Începutul mândriei e sfârșitul slavei deșarte. Mijlocul ei este disprețuirea aproapelui, vestirea nerușinată a ostenețelor proprii, lauda de sine în inimă, ura muștrării. Iar sfârșitul ei este tăgăduirea ajutorului lui Dumnezeu, fâlire cu râvna sa, nărav drăcesc” (Scara, Cuvântul XXII, 1-2). Acest păcat este pricina pentru care a căzut satana cu îngerii lui din cer. Luând aminte la rugăciunea pe care și-o zicea întru sine fariseul, vom cunoaște vicleniile acestui păcat al mândriei care s-au strecurat în cuvintele pline de laudă ale fariseului „disprețuirea oamenilor, maica osândirii, nepoată a laudelor, ... contabilă amarnică, judecătoarea oamenilor”. Sfânta Evanghelie ne arată cuvintele rugăciunii lui: „Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni, răpitori, nedrești, adulteri ...”, deci ce rugăciune poate fi cea care osândește pe alții, ca și cum dintre toți oamenii creați de Dumnezeu, toate faptele Sale, numai fariseul era drept și curat de păcat.

Părintele Cleopa spune că fariseul se laudă și trâmbițează înaintea oamenilor faptele cele bune și defaimă, osândind pe ceilalți oameni. Dar cine a pus pe fariseu să judece, să arate păcatele oamenilor și să scoată la iveală faptele sale cele bune? Oare nu mândria, iubirea de arătare și lauda cea plină de îngâmfare? Oare nu trebuie ca să avem înaintea noastră păcatele noastre, după mărturia Sfintei Scripturi care zice: „Că fărădelegea mea eu o cunosc și păcatul meu înaintea mea este

pururea” (Ps. 50, 4). Oare nu ne învață și Sfântul Efrem Sirul, în rugăciunea sa, care se rostește în special în perioada Postului Mare, dar nu greșim cu nimic dacă o zicem și în restul anului, ca Dumnezeu să ne dăruiască să ne vedem păcatele și neputințele noastre și nu pe ale celorlalți: „Așa, Doamne Împărate, dăruiește-mi ca să-mi văd greșelile mele și să nu osândesc pe fratele meu ... ?” Însă trebuie să știm că: „Dacă mândria a făcut pe unii din îngerii draci, negreșit smerenia poate face și din draci îngerii. Drept aceea, să îndrăznească cei ce au căzut”,

spune Sf. Ioan Scărarul (Cuv. XXV, 60). Tot el zice: „Deoarece nu voim să ne smerim, Domnul a rânduit cu purtare de grijă și aceasta: nimeni nu poate vedea ranele sale cum le vede aproapele său. De aceea, e de trebuință să dăm mulțumită pentru însănătoșirea noastră nu nouă, ci aceuia (duhovnicului) și lui Dumnezeu. Cel cu mintea smerită se ferește de voia sa ca

de o amăgitoare, și în cererile lui către Domnul învață și ascultă cu credință neșovăitoare. El nu ia aminte la viețuirea învățătorilor, ci predă grija de sine lui Dumnezeu, Care a învățat pe Varlaam cele de trebuință și prin asină (Num. XXII, 28 ș.u.) [Cuv. XXV, 48-49]. Ori rugăciunea ieșită din inima smerită a vameșului, care, conștient de păcatele sale, nu îndrăznește nici ochii să-și ridice către cer, ci își bătea pieptul zicând: „Dumnezeule, milostiv fii mie păcătosul”, a făcut ca acest păcătos ce s-a smerit să se coboare mai îndreptat la casa sa, decât cel care s-a mândrit cu faptele dreptății pe care le împlinise. Acesta este motivul pentru care Sfânta noastră Biserică a rânduit ca în prima Duminică din perioada Triodului să se citească Pilda Vameșului și a Fariseului. Căci dacă îngerii au căzut din cer și oamenii din rai din cauza păcatului mândriei, tot așa mântuirea neamului omenesc a venit prin smerenia Fiului lui Dumnezeu, Care „S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor, și la înfățișare aflându-Se ca un om, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe cruce” (Filip. 2, 7-8). De aceea Mântuitorul ne îndeamnă zicând: „învățați-vă de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima și veți găsi odihnă sufletelor voastre” (Mt. 11, 29).

Părintele Gheorghe Ionașcu

PAHĂRELYB CY NECTAR

Sfânta simplitate

Un preot de la țară mergând cu treburi spre satul vecin, a văzut o femeie din parohia sa spălându-și rufele în râu și apropiindu-se a întrebat-o:

- Duminică, la slujbă, am văzut că nu m-au ascultat toți cu atenție. Poate am vorbit lucruri savante și mă gândesc, duminica asta, să vorbesc mai pe înțelesul oamenilor. Spune-mi, dumneata ce-ai înțeles din ce-am spus eu la predică?

- Părinte, i-a răspuns cu smerenie femeia, eu n-am multă carte, dar aș vrea să vă întreb ceva: vedeți pânzele ce le spăl eu acuma? Apa trece prin ele și le curăță. Credeți că au ele habar cum le-a curățat apa? Și cu toate astea, devin albe și frumoase. Nu înțeleg eu, în Biserică, tot cuvântul sfinției tale, dar simt în suflet căldura Duhului Sfânt care mă curățește de păcat, așa cum apa aceasta curăță pânzele mele.

Tare mulțumit a plecat preotul, văzând un om care nu e doar cu gândul la cele sfinte, ci și cu sufletul.

Duhovnicul

Fiecare creștin are un preot duhovnic căruia i se spovedește și la care se împărtășește. Duhovnicul este asemenea unui părinte iubitor care caută permanent prin sfaturile și învățăturile sale să-i călăuzească pe ceilalți pe drumul vieții. Trebuie să ascultăm sfaturile duhovnicului nostru căci ele ne vin, prin intermediul său, de la Dumnezeu. De asemenea, noi creștinii avem datoria de a

săvârși canonul pe care duhovnicul ni-l dă, ca urmare a păcatelor săvârșite. Acest lucru nu este însă o pedeapsă, ci un mijloc blând și la-ndemâna oricui de îndreptare și căință pentru a nu mai repeta greșelile și păcatele pe care le-am făcut.

Sfaturile și rugăciunile duhovnicului ne fac drumul spinos al vieții – ce are destule povârnișuri și greutăți – mai drept și mai ușor de străbătut. El ne luminează mintea și ne întărește puterile prin harul Duhului Sfânt.

Poezia Ghici

Leon Magdan

Într-o bună zi de luni,
Pentru toți copiii buni
M-am gândit eu la un dar
Ș-am pornit ca un ștregar:
Am luat vântul ce bătea,
L-am amestecat coala
Cu o rază sclipitoare
Furată din sfântul soare
Am pus dragostea de mamă
Laolaltă c-o icoană,
Zâmbete am presărat
Peste-ntregul aluat;
Am mai pus vreo două stele,
Pietrele din trei inele
Și culoarea de pe-o floare
Și-a ieșit o ghicitoare. (...)

Fără iubire...

Inteligența fără iubire, te face pervers. Justiția fără iubire, te face implacabil. Diplomația fără iubire te face ipocrit. Succesul fără iubire, te face arogant. Bogăția fără iubire, te face avar. Docilitatea fără iubire, te face servil. Sărăcia fără iubire, te face orgolios. Frumusețea fără iubire, te face ridicol. Adevărul fără iubire, te face dăunător. Autoritatea fără iubire, te face tiran. Munca fără iubire, te face sclav. Simplitatea fără iubire, te falsifică. Rugăciunea fără iubire, te face introvertit. Legea fără iubire, te înrobește. Politică fără iubire, te face egolatră. Credința fără iubire, te face fanatic. Viața fără dragoste nu are sens...

Păsări la fereastră

Monica Buțu

Coborând din ceruri-nalte
Vin la geam
Și cu ciocul, și cu aripi
bat încet, parcă spunându-mi
și pe-a lor grijă s-o am.
Eu deschid încet fereastra -
este frig, afară ninge
și aștept vizitatorii
punând hrana ce-au cerut
Ele vin, pleacă, se cheamă
și mai multe se adună
Apoi ciripitul vesel
Mulțumire vrea să-mi spună
Apoi zboară mai departe și așteaptă
Ca alt geam să se deschidă
De aceea, puneți masă
Păsărilor călătore
Că și ele, mulțumindu-ți,
Aduc Domnului cântare.

Spovedania curată

„Dracii știu că în Ziua Judecării nu vor putea arăta păcatele spovedite de către om, ele fiind iertate și șterse din lista lor prin mărturisire. Iar păcatele nespovedite vor fi făcute publice în fața oamenilor, a sfinților și a îngerilor. Dacă la spovedanie ne sfim de duhovnic, atunci cât de mare va fi rușinea noastră la Înfricoșătoarea Judecată? Luați aminte! Prin fața duhovnicului au trecut milioane de oameni și toți au avut aceleași păcate. El nu vă va judeca, ci vă va ajuta să vă mărturișiți.”

Părintele Ambrozie Iurasov

Pagină realizată de
Monica și Radu Buțu

12 februarie – Duminică – Sf. Meletie, Arhiepiscopul Antiohiei celei Mari – Sf. Antonie, Patriarhul Constantinopolului; Sf. Mc. Hristea – Duminica a XXXIV-a după Rusalii (a Fiului Risipitor) – Sf. Ev. Luca 15, 11-32

„Zis-a Domnul pilda aceasta: un om avea doi fii. Și zăzise cel mai tânăr dintre ei tatălui său: tată, dă-mi partea care mi se cuvine din avere; atunci el le-a împărțit averea. Dar, nu după multe zile, feciorul cel mai tânăr, strângându-și toate, s-a dus într-o țară depărtată; și acolo și-a risipit toată averea, viețuind în desmierdări. Și, după ce a cheltuit totul, a venit o foamete mare în țara aceea și el a început să fie în lipsă. Și, ducându-se, s-a lipit el de unul din locuitorii acelei țări și acesta l-a trimis la țarinile sale să pască porcii. Și dorea să-și sature pânțelele din roșcovele ce mâncau porcii, însă nimeni nu-i da. Dar, venindu-și în fire, a zis: câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier de foame! Mă voi scula și mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Fă-mă ca pe unul din argații tăi. Și, sculându-se, a venit la tatăl său. Iar pe când era încă departe, l-a văzut tatăl său și i s-a făcut milă; și, alergând, a căzut pe grumajii lui și l-a sărutat. Atunci i-a zis feciorul: tată, am greșit la cer și înaintea ta și nu mai sunt vrednic să mă numesc fiul tău. Iar tatăl a zis către slujitorii săi: aduceți haina cea mai bună și-l îmbrăcați; puneți inel în mâna lui și încălțăminte în picioarele lui; apoi aducând vițelul cel îngreșat îl junghiați. Să mâncăm și să ne veselim; căci acest fiu al meu mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat. Și au început să se veselească. Iar feciorul cel mare era la țarină; când s-a întors și s-a apropiat de casă, el a auzit cântece și jocuri. Atunci, chemând pe unul din slujitori, l-a întrebat: ce înseamnă acestea? Iar acela i-a răspuns: fratele tău a venit și tatăl tău a junghiat vițelul cel îngreșat, pentru că l-a primit sănătos. Și s-a mâniat și nu voia să intre; dar tatăl lui, ieșind, îl ruga. Însă el, răspunzând, a zis tatălui său: iată de atâția ani îți slujesc și niciodată n-am călcat porunca ta; și mie tu niciodată nu mi-ai dat un ied, să mă veselesc cu prietenii mei. Dar când a venit acest fiu al tău, care a mâncat averea ta cu desfrânatele, ai junghiat pentru el vițelul cel îngreșat. Însă tatăl i-a zis: fiule, tu în toată vremea ești cu mine și toate ale mele, ale tale sunt; se cuvenea însă să ne veselim și să ne bucurăm, căci fratele tău acesta mort era și a înviat, pierdut era și s-a aflat.”

Despre pocăință și despre dragostea lui Dumnezeu

„Scula-mă-voi și mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: tată, am greșit la cer și înaintea ta!” (Luca 15, 18)

Dumnezeu este Tatăl milostivirii, El Se milostivește față de cei păcătoși care se întorc din toată inima către El prin adevărata pocăință. El vorbește în scrierile vechi testamentare prin prorocul Isaia: „Când te vei întoarce și vei suspina, atunci te vei mântui și vei cunoaște unde-ai fost.” (Isaia 30, 15) Fiul risipitor și-a amintit unde a fost, s-a întors și-a suspinat și s-a mântuit. Suspiniul său cel mare a fost după fericirea ce-o avusese în casa tatălui său, o revenire în sine dată de cunoașterea greutății păcatelor sale.

De nu avem simțirea fiului risipitor și nici trezirea lui, nu ne vom putea întoarce din toată inima către Dumnezeu. Aducerea aminte despre viața trăită în casa tatălui deschide pofta după hrana duhovnicească: „Câți argați ai tatălui meu sunt îndestulați de pâine, iar eu pier de foame!” Aceasta era foamea mare a fiului risipitor păzitor de porci în țară străină, departe de Dumnezeu, o foame dobândită pentru că uitase adevărata hrană: credința, nădejdea, dragostea, rugăciunea, înfrânarea, curăția.

Tot la prorocul Isaia se spune: „Iată, cei ce vor sluji Mie vor mânca, iar voi veți flămânzi. Iată, cei ce slujesc Mie cu bucurie se vor bucura, iar voi vă veți întrista.” (Isaia 65, 13) El își revendică titulatura de fiu, adică a acelora care slujesc cu dragoste lui Dumnezeu. Scriptura vorbește despre ei: „Cât am iubit Legea Ta, Doamne, ea toată ziua cugetarea mea este.” (Psalmi 118, 97)

Fiii se deosebesc de argați, care, căutând plată, se silesc să lucreze poruncile lui Dumnezeu ca să dobândească fericirea veșnică. Tot Psalmul 118 spune despre ei: „Plecat-am inima mea ca să facă îndreptările Tale în veac pentru răsplătire.”

Fiii se deosebesc și de robi, care se tem de pedeapsa lui Dumnezeu: „Străpunge cu frica Ta trupul meu că de judecățile Tale m-am temut.” (Psalmi 118, 120)

Tatăl l-a primit și l-a hrănit nu ca pe un argat, ci ca pe un fiu. L-a văzut de departe, l-a auzit de departe, de atunci și de acolo unde a zis: „Greșit-am.” și i-a cunoscut întoarcerea.

De aceea, bucuria tatălui, a lui Dumnezeu, este mare cu cât căința e mare și sinceră. L-a dat nepătimirea, haina cea dintâi, apoi inelul, semnul legăturii curate, încălțăminte în picioare, adică voința de a merge pe calea Domnului.

Mare și negrăită este bunătatea părintească, chiar și pentru fiii cei pierduți în păcat.

Fiul nu făcuse faptele pocăinței, ci doar își venise în fire, dar și numai această întoarcere șterge mulțime de păcate, căci ce fapte bune a făcut tâlharul de pe cruce? Doar strigarea: „Pomeniște-mă, Doamne, când vei veni întru Împărăția Ta!” i-a deschis raiul.

Spune Sfântul Efrem Sirul: „Pocăința, fără jertfe și fără cheltuieli, poate să împace și să milostivească pe Dumnezeu. Ea nu caută ied, ci mărturisire, nu caută oaie de jertfă, ci mărturisire din conștiință.”

Tatăl avea doi fii, fiul cel mare simbolizat de creștinii cei buni, fiii cei buni, care se roagă permanent, merg la Biserică, nasc și cresc fii în frica lui Dumnezeu, se spovedesc și se împărtășesc regulat cu Sfintele Taine și fac milostenie. Cei neascultători și robiți de păcate sunt huliții de Dumnezeu, înjură de cele sfinte, desfrânați, lacomi, zgârciți, sectari care nu ascultă de Biserică. Neascultarea este fiica mândriei. Să fugim de ea și să luăm pildă de la fiul „mort și înviat”, căci neascultarea și desfrâul pot cuprinde pe mulți. Câte mame plâng la ușile bisericilor și mănăstirilor pentru fiii lor care nu mai ascultă?! Iată o durere pe care o au mulți părinți în ziua de astăzi.

Mai grav este însă pentru părinții aceia care smintesc prin păcatele lor pe fiii cei buni. Pe toți ne așteaptă Dumnezeu să ne întoarcem de pe drumul păcatului, deci să venim la El cât mai e vreme, să cădem la picioarele Lui zicând: „Am greșit înaintea Ta”, ne-am îndepărtat de Tine, ne căim, ne pare rău și acum primește-ne ca pe cei de pe urmă robi ai Tăi.

Părintele Marius Olivian Tănăsie

Poesis

MAICĂ PREACURATĂ

Radu Cârstoiu

Când primii oameni, fără minte,
Porunca cea dintâi călcară,
N-au fost pierduți, fără cuvinte,
Ci scoși au fost din rai afară.

Iar Domnul, Tatăl peste toate,
Privi cu milă-n calea lor
Și din adâncul morții-i scoate
Jertfind un răscumpărător.

Și mii de ani câtă anume
Fecioara pentru-al Său județ
Ca fiul Său să vină-n lume
Doar printr-un vas de mare preț.

Și între sfintele odoare
Păstrate sacru în altar,
Să vină prin a ei candoare,
Doar o copilă-a găsit har.

Chivotul legii se-nspăimântă
Căci Duhul Sfânt o împresoară,
Așa curată e și sfântă
Maria, pururea fecioară.

1

Smerită și-a urmat de cale,
Împărăteasa Cerului,
Dar taina înălțării sale
N-a slobozit-o nimănu.

Marie, pururea fecioară,
Prin Tine, Blândul Creator,
În lumea noastră Se coboară
Și-ndură ca un muritor.

Răscumpărând cu al Său sânge
Întreg păcatul strămoșesc,
Măicuță, inima ți-o frânge,
Dar toți creștinii Te slăvesc.

Prin Eva cea necugetată
A fost căderea în păcat,
Prin Tine, Maică Preacurată
Dintru păcat ne-am ridicat.

Marie, har și biruință
Și floare veșnică de crin,

Cu lacrimi de recunoștință
La Tine vin și mă închin.

2

Curată Maică și Fecioară
Și pământene mesager,
Tu călăuză ești și scară
Du ruga noastră către Cer.

Prin trecerea ce Ți-e permisă
La Fiul Tău cel iubitor,
Tu bați și poarta e deschisă
Pentru smeritul muritor.

Soborul sfinților îți cântă
Și toate oștile cerești,
Primește-ne cântarea sfântă
De laudă, căci sfântă ești.

Nu sunt pe bolta înstelată
Comori de preț și de nespus
Precum Fecioara Preacurată
Și Maica Domnului Iisus.

Și-ntreg pământu-n sărbătoare
Nu are-n tot cuprinsul său
Vreun giuvaier să se măsoare
Cu Maica cea de Dumnezeu.

3

De-aceea, Om și Dumnezeu,
Atâta dragoste-Ți arată
Și te hulește doar cel Rău
Pân`va veni la Judecată.

Voi, dezertori de la credință,
Cei ce huliți în gura mare
Că Maica Domnului e-o ființă
Și o femeie oarecare,

Cu dragostea cea mai aleasă
Mama doriți a vă-apăra,
Dar Lui Iisus, oare, nu-i pasă
Și nu-și iubește Maica Sa?

Slăvită fiind de Dumnezeu,
De toate oștile cerești,
Să o hulești prin crezul Tău,
Tu, biet nebune, cine ești?

Deci, călcători ai celor Sfinte,

Iresponsabili și nebuni,
Nu vă-ngroziți că-a voastră minte
Produce doar deșertăciuni?

4

Tu, singura neprihănită
Când ai născut un Dumnezeu
Să cazii apoi în vreo ispită,
De necrezut e-n gândul meu!

Dar Tu, ne iartă, Preacurată,
De slăbiciunile lumești,
Iar mila Ta la toți ne-arată
Și de Viclean să ne păzești.

Căci Te rugăm să nu ne lași
Când suntem de virtute goi,
Iubindu-Ți neamul cărcotaș
Te roagă pururi pentru noi.

Du rugăciuni de pocăință
Până la Tronul cel Ceresc
Găsind la Fiu îngăduință
Pentru tot neamul românesc.

5

Ruga Ta să ne-ocrotească
Și Tatăl Sfânt ne va ierta,
Că toată Țara Românească
Este din veac grădina Ta.

Smerită Maică, Fericită,
Cu noi împarte al Tău har,
Că ruga Ta neobosită
E un balsam, e-un mare dar.

Ca magii ce-au venit odată
La ieslea din Betleem,
Venim o, Maică Preacurată
Să Te slăvim și-ingenunchem.

19 februarie – Duminică – Sfinții Apostoli: Arhip, Filimon și soția sa, Apfia; Cuv. Mărt. Evghenie și Macarie – Duminica Înfricoșătoarei Judecăți (a Lăsatului sec de carne) – Sf. Ev. Matei 25, 31-46

„Zis-a Domnul: Când va veni Fiul Omului în slava Sa și toți sfinții îngerii cu El, atunci va ședea pe scaunul slavei Sale. Și se vor aduna înaintea Sa toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, cum desparte păstorul oile de capre; și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Sa; veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați căutat; în temniță am fost și ați venit la Mine. Atunci dreptii îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit, sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Și când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: adevărat vă spun că, întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut. Atunci va zice și celor de-a stânga Sa: duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic care este pregătit diavolului și îngerilor lui. Căci flămând am fost și nu Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și nu Mi-ați dat să beau; străin am fost și nu M-ați primit; gol, și nu M-ați îmbrăcat; bolnav și în temniță, și nu M-ați cercetat. Atunci vor răspunde și ei, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând, sau însetat, sau străin, sau gol, sau bolnav, sau în temniță și nu Ți-am slujit Ție? El însă le va răspunde și le va zice: adevărat vă spun că, întrucât nu ați făcut unuia dintre acești prea mici, nici Mie nu Mi-ați făcut. Și vor merge aceștia la chinuri veșnice, iar dreptii la viață veșnică.”

„Pentru că noi toți trebuie să ne înfățișăm înaintea Judecății lui Hristos, ca să ia fiecare după cele ce a făcut prin trup, ori bine, ori rău.” (II Corinteni 5, 10)

Niciun lucru de la întemeierea lumii și până la sfârșitul veacurilor nu este mai înfricoșător ca venirea Domnului la Judecata de Apoi.

Înfricoșătorul moment al venirii Domnului nu este cunoscut de oameni și nici îngerii nu pot spune cu de-amănuntul când vor fi judecate toate neamurile de la Adam și până la sfârșitul lumii.

Ce ne descoperă dumnezeiasca Evanghelie precum și învățătura Sfinților Părinți despre Judecata zilei celei mari ne arată ce neputincioși și cu slabă pricepere ne găsim noi oamenii în fața Atotputerniciei divine.

Venirea Domnului ne va fi anunțată de trâmbițele cerești: „Și va trimite pe îngerii Săi, cu sunet mare de trâmbiță.” (Matei 24, 31), zi pe care Prorocul Sofonie o numește „ziua strigării și a trâmbiței.” (Sofonie 1, 16)

„Înfricoșat este glasul trâmbițelor, spune Sfântul Grigorie Teologul, la care se supun stihiiilor, care despică pietrele, deschide mormintele, care vor zdrobi și vor sfărâma porțile de aramă și vor dezlega legăturile morții.”

Va urma învierea morților, pentru cei drepti va fi darul strălucirii, al ușurării, al subțirătății și al nepătimirii: „Atunci dreptii vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor.” (Matei 13, 43)

Iar pentru păcătoși, întunericul este dat, urâciunea plină de scârbă, greu de mișcat, la muncă veșnică date și fără de sfârșit.

Alt semn este arătarea Sfintei Cruci pe cer când vor plânge toate neamurile pământului. Atunci vor plânge când vor vedea al cui este semnul Crucii,

altarul sfințit de sângele lui Hristos, vor plânge cei ce nu au cinstit semnul Fiului Omului.

Venirea Fiului lui Dumnezeu se va face cum spune Evanghelia: „Și vor vedea pe Fiul Omului, venind pe norii cerului, cu putere și cu slavă multă.” (Matei 24, 30) Vestită este venirea și de proroci: „Foc înaintea Lui va merge și cu văpaia va arde El pe vrăjmașii Lui.” (Psalmul 49, 4)

Înconjurat va fi de arhangheli, întâi stătătorii, iar apoi stăpâniile, începătoriile, iar înaintea lor Arhanghelul Mihail, ce poartă sabie de foc, mare ostaș al Împăratului. Vor veni Apostolii, mucenicii, ierarhii și îngerii fără de număr să participe și să vadă cum îi va despărți Domnul pe drepti de cei păcătoși, precum desparte păstorul oile de capre.

Faptele noastre cele rele de care nu ne-am pocăit ne vor pârî în fața Dreptului Judecător. Aici vor aduce îngerii sufletele odată cu zapisele lor din tinerețe, de la bătrânețe, de voie făcute sau fără de voie, cu lucrul, cu cuvântul sau cu gândul.

Și vor sta de-a dreapta cei ce au lucrat milostenia, dragostea pe care le-au iubit și înfăptuit și pentru care acum primesc răsplată. Iar de-a stânga, în focul cel veșnic, dat diavolului și îngerilor săi, vor merge cei cu păcatele lăcomiei, al urii, al vrajbei, al neubirii de oameni, necredincioșii și desfrânații, cei nepocăiți.

Cu gândurile acestea pornim pe drumul postului, lăsând sec de carne. Acum ne împăcăm cu toți ai noștri, acum postim, acum ne rugăm, acum facem milostenie după putere. Făcând așa vom putea trece Postul Mare cu folos duhovnicesc și vom ajunge cu bine la Învierea Domnului.

Să ne învrednicească Bunul Dumnezeu să auzim fiecare glasul dulce al lui Hristos: „Veniți, binecuvântații Părintelui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită pentru voi de la întemeierea lumii.” Amin.

Părintele Marius Olivian Tănăsie

Viața creștină lângă un bețiv

Beția este un duh necurat care îi cuprinde nu doar pe cei săraci și neînvățați, după cum s-ar putea crede, ci și pe cei bogați și intelectuali. Duhul necurat al beției îi vânează pe mulți, indiferent de haina pe care o îmbracă: unii se îmbată din pricina unor necazuri, alții se îmbată în urma unor realizări, iar alții se îmbată pur și simplu, din poftă.

Toată lumea îi privește și îi sfătuiește pe cei dependenți de alcool (bețivi), uitând aproape cu desăvârșire de cei care trăiesc lângă aceia, și anume de familia îndurerată și de prietenii întristați. Sunt de părere că mai ales cei care trăiesc alături de un bețiv au nevoie de sprijin, ca unii care rămân treji și atunci când cel din urmă este amorțit de băutură.

Viața creștină lângă un bețiv

În alcool își caută „refugiul” toți aceia care nu știu pentru ce trăiesc. Chiar dacă nu au nicio șansă să găsească în alcool ceea ce caută, ei se vor îmbăta vreme îndelungată sau chiar toată viața. Astfel, cei care nu sunt luptați de duhul beției au datoria de a arăta din nou bețivilor frumusețea vieții și rostul de a trăi alături de cei dragi; pentru aceasta însă este nevoie de o răstignire a propriilor păcate pe crucea iubirii de semenii a lui Hristos.

A trăi în Hristos înseamnă a înțelege foarte bine realitățile duhovnicești din jurul nostru, precum: diavolul, ispita, patima, întunecarea minții, aparenta libertate a omului pătimăș / credința, nădejdea, dragostea, smerenia, harul lui Dumnezeu, tămăduirea, mântuirea, judecata de apoi și viața veșnică. Astfel de creștini fiind, când suntem îndemnați „să umblăm cuviincios, ca ziua: nu în ospete și în beții, nu în desfrânări și în fapte de rușine, nu în ceartă și în pizmă” (Romani 13, 13), suntem datori a nu îl osândi pe bețivul de lângă noi, ca pe unul care „umblă necuviincios”, ci a-l vedea aruncat de diavol în temnița beției.

Odată, aflând că o femeie are un bărbat bețiv, care o supără mult, un părinte duhovnic a exclamat: „Bucură-te, femeie, că tu ai acasă un bolnav pe care mulți îl caută îndelung spre a-l îngriji și spre a-l răbda.” Abia atunci mi-am dat seama de comoara care se poate ascunde în răbdarea și îngrijirea cu iubire a unui bețiv, indiferent de comportamentul lui (violent, batjocoritor, etc).

A nu-l disprețui pe bețiv este începutul tămăduirii aceluia și al mântuirii noastre. Mai mult, nici măcar băutura nu trebuie urâtă, ca și cum ar fi în stăpânirea diavolului. Sfântul Vasile cel Mare spune că „întrebuințarea cu măsură a vinului este sănătate, iar abuzul este vătămare”. Astfel, deoarece nu întrebuințarea alcoolului pricinuieste beția, ci necumpătarea celui care îl bea, se cade a nu arunca vina pe băutură. Când ne tăiem, aruncăm cu mânie cuțitul, însă nu acela este de vină pentru tăietura dureroasă, ci neatenția noastră și lipsa de grijă. Tot așa, când îl vedem beat pe cel drag nouă, nu se cade a urî băutura sau industria băuturilor alcoolice, ci păcatele, care dau voie duhului necurat al băuturii să pună stăpânire pe om.

Cu un om bețiv nu se poate vorbi în niciun caz atunci când este beat. Dintr-un cuvânt al Sfântului Dimitrie al Rostovului reiese că duhul necurat al beției aduce cu sine nouă plăgi, după cum urmează: întunecarea minții (nebulie), nerușinarea (vorbe de rușine), nepăzirea tainei, ațâțarea poftelor trupești (desfrânare), mânia (cearta și bătaia), pierderea sănătății (boli), pierderea avuției

(sărăcie), pierderea mântuirii și muncirea veșnică a sufletului.

În aceste condiții, nicio discuție cu cel beat nu poate aduce roade bune.

Dacă cel care se îmbată este creștin și recunoaște că are această patimă, cu el se poate vorbi când este treaz; dacă nu este creștin, cu el nu se poate vorbi decât în virtutea dragostei pe care ne-o poartă; dacă duhul necurat al beției a slăbit dragostea și respectul reciproc, cu cel bețiv nu se mai poate vorbi sub nicio formă despre patima lui.

Adesea, iubitorul de alcool se pustiește pe sine de orice altă iubire, drept pentru care singura legătură pe care o mai putem avea cu el rămâne rugăciunea din inimă pentru tămăduirea lui. Apoi, șezând la rugăciune, trebuie să credem cu tărie că nu omul îl tămăduiește pe bețiv, ci numai Dumnezeu, singurul care poate alunga definitiv duhul necurat al beției; rudele, prietenii, preotul și medicul pot numai să se facă unelte slujitoare ale iubirii lui Dumnezeu.

Prin post și rugăciune cu răbdare din partea celor ce sunt încă în fire se biruiesc toate lucrările necurate ale diavolului, iar nu prin cuvinte și muștrări adresate celor ieșiți din fire (bețivilor). Hristos, fără de păcat fiind, a răbdat toate pentru noi, iar noi, păcătoși fiind, ne plângem în loc să răbdăm toate pentru însăși păcatele noastre. Fără a ne jertfi pe noi înșine în fața celui de lângă noi, nu îl putem vindeca pe acela de neputințele sale, de orbire sufletească și de beție.

Adevărata dragoste și durere pentru căderile apropiate este despățimirea proprie. Doar schimbându-ne noi înșine, putem schimba și lucrurile în jurul nostru; doar lucrând cele ale lui Dumnezeu putem să vindecăm patimile soției, ale soțului, ale mamei, ale copilului, ale vecinului ori ale prietenului. Dacă noi înșine nu putem scăpa de anumite patimi, zilnic luptând cu ele, darămite cel de lângă noi, care adesea nici nu mai are puterea de a vedea și de a lupta.

Dacă trăim cu adevărat în Hristos și în Duhul Sfânt, vom suferi din toată inima pentru cel bețiv și ne vom ruga pentru el, despre care Sfântul Apostol Pavel spune că nu va moșteni Împărăția lui Dumnezeu: „Nu vă amăgiți, nici sodomenii, nici furii, nici iubitorii de argint, nici bețivii, nici bârfitorii, nici răpitorii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu!” (I Corinteni 6, 9-10).

Să ne doară și să simțim milă față de cel cuprins de beție, iar nu repulsie, dezgust sau dispreț, iar când auzim cuvântul „Nu vă îmbătați de vin, în care este pierzare, ci vă umpleți de Duhul” (Efeseni 5, 18), să ne întrebăm dacă noi suntem cumva „plini de Duhul”.

Teodor Danalache

26 februarie – Duminică – Sf. Porfirie, Episcopul Gazei; Sf. Muceniță Fotini; (Lăsatul secului pentru Postul Sfintelor Paști) – Duminica Izgonirii lui Adam din Rai (a Lăsatului sec de brânză) – Sf. Ev. Matei 6, 14-21

„Zis-a Domnul: dacă veți ierta oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Iar dacă nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre. Când postiți, nu fiți triști ca fățarnicii, căci ei își întunecă fețele lor, ca să se arate oamenilor că postesc. Adevărat vă spun vouă că își iau răsplata lor. Iar tu, când postești, unge-ți capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că postești, ci Tatălui tău care este în ascuns; și Tatăl tău care vede cele ascunse îți va răsplăti ție. Nu vă adunați comori pe pământ, unde moliile și rugina le strică, și unde furii le sapă și le fură. Ci vă adunați comori în cer, unde nici moliile, nici rugina nu le strică, și unde furii nu le sapă, nici le fură. Că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.“

Decizie grea, iertăm sau ne facem singuri dreptate?

Sfânta Evanghelie rânduită să se citească în Duminica Izgonirii lui Adam din Rai ne pune înaintea minții noastre trei probleme și anume: iertarea, postul și comoara noastră. Legat de iertare așa cum se observă din Rugăciunea Domnească – Tatăl nostru, este singura din cele șapte cereri care este condiționată de iertarea pe care noi suntem datori să o dăm aproapelui nostru, fără de care nu putem să primim la rândul nostru iertarea de la Dumnezeu. Deci ceea ce vrem să primim de la Dumnezeu trebuie să dăm aproapelui nostru. Textul Sfintei Evanghelii este categoric și nu lasă loc de interpretare arbitrară întrucât prezintă și aspectul pozitiv, cât și cel negativ al iertării: „dacă veți ierta oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. Iar dacă nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.” S-ar putea spune: ușor de zis, dar greu de făcut. Atunci ne cere Dumnezeu imposibilul, ceva ce nu poate fi îndeplinit? Categoric nu. Desigur nu este ușor să ajungem în situația de a ierta pe cel care ne calomniază, care ne strică reputația, care ne păgubește... etc. N-am auzit sau nu știm de frați care nu-și vorbesc toată viața pentru că unul dintre ei l-a jignit pe celălalt? Sau de vecini care se dușmănesc pentru diferite pricini de nimic. Însă porunca este clară și nu există derogare. Mai mult dacă venind la Biserică îți amintești că ești certat cu cineva, Mântuitorul spune că pentru a fi primit darul nostru trebuie să ne împăcăm mai întâi cu cel cu care suntem supărați pentru ca apoi aducând darul să fie primit: „Deci, dacă îți vei aduce darul tău la altar și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul tău acolo, înaintea altarului, și mergi întâi și împacă-te cu fratele tău și apoi, venind, adu darul tău” (Mt. 5, 23-24).

Dacă nu putem de la început, să nu disperăm, ci să ne recunoaștem neputința de a ierta totul și dintr-o dată și să cerem ajutorul lui Dumnezeu, căci El ne poate întări și ajuta să putem, desigur trebuie să și vrem. Văzând Dumnezeu că ne pare rău că nu am putut ierta, că regretăm că nu l-am iertat pe aproapele care ne-a greșit, deja acest lucru înseamnă că noi ne-am deschis spre El. ÎPS Antonie Plămădeală spunea într-un cuvânt al său că: „Iertându-l

pe altul, e semn că s-a petrecut în noi o transformare spirituală. Am golit camera pentru Dumnezeu. Îl primim pe Dumnezeu în ea. Dumnezeu nu intră unde nu e primit. Nu intră cu sila într-un loc în care nu încap, fiindcă locul e ocupat cu altceva (cu împotrivirea noastră, nu pot sau nu vreau, cum să-l iert când...?). Iertându-l pe altul, ne aplicăm nouă bunăvoința pe care ni se pare că o aplicăm aproapelui. Și așa chemăm și bunăvoința lui Dumnezeu în viața noastră, și îl recunoaștem de Domn, Stăpân și Judecător. Dumnezeu este și trebuie să fie criteriul și judecătorul faptelor noastre față de aproapele. Fără acestea, faptele noastre ar rămâne neevaluate și noi n-am mai simți nicio responsabilitate pentru ele. De aceea Dumnezeu pe cât știm noi, iartă doar la cerere, ca să mențină cântarul ordinii morale din lume. Cât iartă de la Sine, numai El știe. Ceea ce trebuie să știm noi este că face dreptate și ne judecă, și ne tratează cu dreptate. Iertarea Lui nu desființează dreptatea. Cererea noastră de iertare ne restabilește pe noi în fața Sa, căci, cerându-l iertare, Îi recunoaștem dreptul de a ne judeca după dreptate. Și atunci El ne iartă și suspendă dreptatea” (Tâlcuri noi la texte vechi, Buc., 1996, p. 590). În cuvintele Sfintei Evanghelii găsim îndemnul de a nu judeca noi: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați. Căci cu judecata cu care judecați, veți fi judecați, și cu măsura cu care măsurați, vi se va măsura” (Mt. 7, 1-2). Acest lucru nu înseamnă că dreptatea nu va fi restabilită, ci că Dumnezeu reprezintă criteriul și măsura judecății pe care Tatăl a încredințat-o Fiului: „Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului. Ca toți să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinstește pe Fiul nu cinstește pe Tatăl care L-a trimis” (Ioan 5, 22-23). Pentru aceasta Fiul este numit și Dreptul Judecător.

În concluzie: „Nu răsplățiți nimănui răul cu rău. Purtați grijă de cele bune înaintea tuturor oamenilor. Dacă se poate, pe cât stă în puterea voastră, trăiți în bună pace cu toți oamenii. Nu vă răzbunați singuri, iubiților, ci lăsați loc mâniei (lui Dumnezeu), căci scris este: „A Mea este răzbunarea; Eu voi răsplăti, zice Domnul”. Deci, dacă vrăjmașul tău este flămând, dă-i de mâncare; dacă îi este sete, dă-i să bea, căci, făcând acestea, vei grămădi cărbuni de foc pe capul lui. Nu te lăsa biruit de rău, ci biruiește răul cu binele” (Romani 12, 17-21). Amin.

Părintele Gheorghe Ionașcu

Normal, dar nefiresc

„Asemenea și bărbații lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând cu ei răsplata cuvenită rătăcirii lor.” (Romani 1, 27)

Este „în firea lucrurilor” ca sensurile cuvintelor unei limbi – adică a cuvintelor folosite într-o societate – să se schimbe. Aceasta pentru că – după cum auzim deseori – limba este vie, ea este într-o schimbare continuă, la fel cum sunt și oamenii.

După cum este însă lesne de observat pentru orice om care încă mai are capacitatea de a observa, nu toate schimbările duc la rezultate bune. Iar schimbările cuvintelor au totdeauna corespondent într-o anumită schimbare a gândirii și purtării oamenilor.

Există în această lume a noastră mulți „profeți mincinoși”, deghizați în păzitori ai moralei societății actuale, care luptă din răspuțeri să schimbe înțelesul unor cuvinte care nu le convin. Unul dintre cele mai asediate cuvinte este „normal”. Și este firesc ca acest cuvânt să fie ținta predilectă a asaltului, din moment ce este singurul cuvânt folosit pe scară largă care le poate aminti oamenilor de versetul citat mai sus.

Vedeți, realitatea este mustrătoare pentru cei aflați sub stăpânirea patimilor. După cum ne explică tot Sfântul Apostol Pavel, realitatea îl mustră pe orice om prin propria conștiință, care se dovedește a fi un adevărat judecător personal. Omul are însă puterea de a-și asfixia conștiința, de a o închide în temnița inimii sale. Dar realitatea o poate resuscita; morala dreaptă poate transforma în orice moment conștiința într-un inamic feroce. Așadar, pentru a se pune la adăpost de mustrările conștiinței, dar și pentru a favoriza instalarea patimii în societate, lupii în piei de oi – încurajați de altfel de dezagregarea moralei laice – redefinesc cuvântul „normal”.

De aceea, în ziua de astăzi nu mai este „normal” ca bărbatul să se împreuneze cu femeia, întrucât la fel de „normală” este și împreunarea dintre doi bărbați. S-ar părea că sensul cuvântului se lărgiște pentru a permite mai multe situații „normale”. De fapt, el este desființat. Totul este normal. Orice este „normal”, pentru că normalitatea devine subiectivă. Normalitatea se raportează la fiecare om. Pentru homosexual, normal înseamnă să se împreuneze cu alt bărbat, va spune el, la fel cum pentru un om credincios este normal să meargă la Biserică. Fiecare își definește și își asumă „normalitatea” proprie.

Dar nu este și firesc. Oricât ar încerca să asalteze, să dărâme, să fărâmițeze și să desființeze cuvintele care nu le plac, împătimitii lumii nu vor reuși să desființeze realitatea. Nu au cum să arate că este propriu firii să trăiască împotriva procreării, deci ca neamul omenesc să nu se înmulțească (căci acolo duce păcatul nefiresc), la fel cum nu au cum să arate

că este firesc ca omul să fumeze, sau să se îmbete, sau să violeze copii, etc.

Firescul este baricada Ortodoxiei, pe care păcatul nu o poate trece. „Ortodoxia este firea omului”, spunea Părintele Rafail Noica, și acest cuvânt este suficient pentru a ține la distanță lumea patimilor de lumea oamenilor firești. Dacă vreți, această distanță este prăpastia dintre bogatul nemilostiv și sânul lui Avraam.

Normalul lumii ne devine din ce în ce mai nefiresc. Și acesta ar trebui să reprezinte un mare semnal de alarmă pentru locuitorii cetăților actuale. Pentru că nu trebuie să uităm că cetățenilor din Sodoma li se părea foarte normală dorința lor de a se împreuna cu oamenii (îngerii) găzduiți de Lot. În urma lor nu a rămas decât foc, pucioasă, și amintirea unor vremuri care par a se reîntoarce.

„Și au schimbat slava lui Dumnezeu Celui nesticăcios cu asemănarea chipului omului celui stricăcios și al păsărilor și al celor cu patru picioare și al târătoarelor.

De aceea Dumnezeu i-a dat necurăției, după poftele inimilor lor, ca să-și pângărească trupurile lor între ei,

Ca unii care au schimbat adevărul lui Dumnezeu în minciună și s-au închinat și au slujit făpturii, în locul Făcătorului, Care este binecuvântat în veci, amin!

Pentru aceea, Dumnezeu i-a dat unor patimi de ocară, căci și femeile lor au schimbat fireasca rânduială cu cea împotriva firii;

Asemenea și bărbații lăsând rânduiala cea după fire a părții femeiești, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții, bărbați cu bărbați, săvârșind rușinea și luând cu ei răsplata cuvenită rătăcirii lor.

Și precum n-au încercat să aibă pe Dumnezeu în cunoștință, așa și Dumnezeu i-a lăsat la mintea lor fără judecată, să facă cele ce nu se cuvine.

Plini fiind de toată nedreptatea, de desfrânare, de viclenie, de lăcomie, de răutate; plini de pizmă, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de purtări rele, bârfitori,

Grăitori de rău, urători de Dumnezeu, ocărători, semeți, trufași, lăudaroși, născocitori de rele, nesupuși părinților,

Neînțelepți, călcători de cuvânt, fără dragoste, fără milă;

Aceștia, deși au cunoscut dreapta orânduire a lui Dumnezeu, că cei ce fac unele ca acestea sunt vrednici de moarte, nu numai că fac ei acestea, ci le și încuviințează celor care le fac.” (Romani 1, 23-32).

Paul Cocei

Suntem adevărați doar atunci când plângem

(Fragment din romanul „Fuga spre câmpul cu ciori – amintiri dintr-o copilărie ateistă”)

Apostolul Pavel a spus că nimeni nu știe ce este în sufletul omului, decât numai Dumnezeu și omul însuși. Dar uneori se întâmplă că nici noi înșine nu mai știm ce e în sufletul nostru. Oamenii au atâtea fețe încât nu îți poți da seama care e cea adevărată. Poate că cea care persistă cel mai mult? Ne supărăm, ne bucurăm, suntem zgârciți, iar alteori darnici, uneori prea aspri, alteori ușuratici. Puțini sunt oamenii constanți, fie în rău, fie în bine. Și eu am atâtea fețe și în toate mă regăsesc atât de mult încât nici nu mai știu care mă reprezintă cel mai bine, cu alte cuvinte, cu care dintre toate aceste fețe voi merge la judecată? Iar acest cameleonism nesuferit și pentru mine și pentru cei din jur l-am moștenit de la tatăl meu. Acest amestec de rău și bine este fără îndoială o boală care, atunci când nu-L ai pe Dumnezeu, poate motiva cele mai nesăbuite fapte. Cred că cele mai cumplite fapte în istorie n-au fost săvârșite de oamenii răi cu desăvârșire, ci de aceia care aveau în sine amestecat răul cu binele. Căci nu-i așa, cine ar urma un om rău cu desăvârșire? Răul nu e atât de rău dacă nu are în el amestecat și puțin bine.

Odată, când am fost la Essex, am avut o discuție cu arhimandritul Zaharia, una din acele discuții care te urmăresc toată viața. Am ajuns să discutăm despre lacrimi pentru că e o boală a începătorilor să discute despre lucrurile înalte, iar lacrimile sunt un rod al înălțimilor. Atunci părintele Zaharia mi-a zis un lucru pe care nu pot să-l uit. Anume că noi, oamenii, suntem adevărați doar atunci când plângem. Nu mai știu dacă această vorbă îi aparținea sau dacă a auzit-o de la duhovnicul său, părintele Sofronie, cert este că acest înțeles al omului nu-l mai auzisem, deși era atât de evident. Știi că se poate face o întregă filozofie despre lacrimile false, dar nu despre asta este vorba. Plânsul este la fel de firesc ca și râsul. Cred că ar trebui să plângem cel puțin la fel de des precum râdem. La un moment dat oamenii au început să considere plânsul ceva rușinos, o expresie a slăbiciunii. Dar e la fel de adevărat că și râsul poate trăda o slăbiciune. Mă gândesc că Prorocul David, care era un ostaș neînfricat, plângea de multe ori, mărturisind că până și așternutul și-l uda cu lacrimi. Desigur era o altă lume. Astăzi bărbații nu mai poartă războaie, nu mai străbat păduri în căutarea vânatului, nu mai sunt amenințați de animalele sălbatice, de stihii, în schimb nu plâng. Această incapacitate de a plânge pare să fie singura calitate a bărbaților de azi.

Tata plângea ușor și acesta era un mare paradox. Era un bărbat zdravăn, ursuz și care vorbea tare. Dacă

te chema să-ți spună ceva, aveai impresia că vrea să te bată. Chiar și când te ruga să-i dai o farfurie din celălalt capăt al mesei părea că te ceartă. Și cu toate acestea plângea la filmele proletare. Plângea când vedea bătrâni săraci, copiii flămânzi și îndeobște când vedea vreo nedreptate. Mămica râdea de el. Acesta era singurul moment când mămica îl putea lua peste picior și el nu se supăra. Aici părintele Zaharia avea dreptate să spună că omul e el însuși doar atunci când plânge. Nu pot să uit fața dură a tatei cum se schimba atunci când plângea la filme, ștergându-și ochii cu mâinile lui late, cu degetele acelea groase pe care nu a purtat niciodată inel. Atunci tata era el însuși și era atât de curat și atât de bun. Restul era viața cu mizeriile ei, cu sărăcia și mândria ei, cu tot ce e străin și însingurează pe om, ducându-l atât de departe de ceea ce ar trebui să fie el cu adevărat.

Sunt oameni care au plânsul în interior. Aceștia sunt cei mai frumoși oameni de pe pământ. Acest plâns lăuntric nu are în el nimic din tristețea și apăsarea oamenilor neîmpliniți sau loviți de vreo suferință. Acest plâns lăuntric este ca o lumină de dimineață care străbate prin ceață. Aceștia sunt oamenii pe care îi iubești fără să știi de ce și revii la ei pentru că amintirea lor nu te părăsește. Nu este o mai mare bucurie în viață decât aceea de a întâlni un astfel de om. Deși ei pot trece neobservați. Pentru a-i recunoaște trebuie ca și tu să fi plâns măcar odată în viață, să plângi de-adevăratelea.

Sunt atâtea lacrimi în lume care se varsă neconținut. Lacrimile suferinței curg sub luminile reclamelor, în orașele mari, în băi, în așternuturi, în mașini. Răsună atâtea răcnete de durere, atâtea suspine, dincolo de buletinele de știri, dincolo de talk show-urile televizate, dincolo de vacarmul cluburilor de noapte. Întreaga noastră civilizație cu noile ei tehnologii care se întrec una pe alta este îndreptată să ascundă acest plâns, să ne facă să credem că plânsul nu există. Dar lacrimile se varsă neconținut și o grămadă de oameni își trăiesc adevărata condiție, aflându-se în cele mai sincere, cele mai sfâșietoare momente ale vieții lor, în timp ce noi ne cufundăm în nesimțire. Și doar atunci când suferința dă buzna în viața noastră, doar atunci perdeaua indiferenței cade de pe fața lumii. Lumea apare așa cum e ea, cu răul și cu binele ei. Iar deasupra ei, abia atunci, se vede Dumnezeu. Lumina iubirii lui Dumnezeu nu poate fi văzută decât prin lacrimi, altfel ea ne-ar orbi.

Părintele Savatie Baștovoï

Câți copii trebuie să avem?

Copiii sunt daruri ale lui Dumnezeu, daruri ce nu se mai vor primite de unele persoane. Ne este dat să auzim din ce în ce mai des câți copii e ideal să ai. Există un interes accentuat pentru limitarea capacității primite de la Dumnezeu pentru a da viață.

Copilul a ajuns să fie rodul unei strategii. El trebuie să vină la existență numai atunci când ești realizat profesional, când situația materială îți permite, când ai o bonă de încredere, etc. A încetat să mai fie rodul dragostei. Și afirm acest lucru pentru că nu cred că dragostea se naște doar în momentul în care condițiile planului de a avea copii sunt îndeplinite.

Oare părinții ne-au adus la existență tot ca urmare a unui plan? Cu siguranță nu. Probabil că de-ar fi avut un plan, mulți dintre noi nici nu eram născuți. Se încearcă să se inducă ideea că un copil este de ajuns. Dacă părinții mei ar fi ținut seama de această idee, eu nu aș mai fi avut ocazia să scriu aceste rânduri.

Din diverse motive, omul zilelor noastre caută să pună un hotar perpetuării vieții. Și apelează fie la mijloacele medicale, fie la abstenență. Știm că metodele medicale împotriva concepției nu sunt acceptate de Biserică, dar oare abstenența este plăcută Domnului? Sfântul Apostol Pavel a afirmat că abstenența poate duce și la „ardere” (1 Cor. 7, 1, 2, 9) și atunci nu o mai putem considera acceptabilă. Deci, numai acolo unde ea este rodul consimțământului celor doi spre a deveni cât mai asemănători lui Hristos, poate fi plăcută Domnului.

Sigur, mi se va spune că dacă am avea parte numai de persoane care să accepte de bună voie abstenența, neamul omenesc ar înceta să mai existe. Celor care au astfel de gânduri le răspund că dacă Adam și Eva nu ar fi căzut în păcat, neamul omenesc s-ar fi înmulțit într-un chip spiritual. Iar că firea omenească era capabilă să nască și în acest fel, ne-a fost arătat în persoana Maicii Domnului, cea care Îl naște pe Hristos într-un mod supranatural.

De altfel, unor monahi li se impută că nu au copii, că de-ar exista numai ei, neamul omenesc ar pieri. Dar se pierde din vedere că multe familii au ajuns să aibă parte de copii datorită rugăciunilor acestora.

Faptul că avem familii care nu mai au cu ce să-și crească copiii prezenți, cu atât mai mult să mai dea naștere altora, nu e decât rezultatul puținei noastre credințe în Dumnezeu.

Îmi este de ajuns să știu de hrănirea poporului evreu în chip minunat în pustie, de faptul că untdelemnul și făina văduvei din

Sarepta Sidonului nu se sfârșeau atunci când aceasta îl hrănea pe Ilie, ca să afirm că niciodată nu vom muri de foame de vom avea credință în Dumnezeu.

Încetați să mai faceți o schemă a familiei cum că un copil, maxim doi sunt suficienți. Copiii sunt daruri ale lui Dumnezeu pe care nu avem dreptul să le refuzăm. Așadar, trebuie să avem toți copiii pe care El îi dăruiește.

Adrian Cocoșilă

Unicul necesar

Dar zice și Sfântul Ioan Scărarul: „Dacă un trup atingându-se de un alt trup, se schimbă în puterea lui de lucrare, cum nu se va schimba cel ce se atinge de trupul Domnului cu mâini nevinovate? Căci s-a scris și în Gherontic (Pateric): Ioan de Bostra, bărbat sfânt și având putere asupra duhurilor necurate, a întrebat pe draci, care locuiau în niște fetițe furioase și chinute de ei cu răutate, zicând: «De care lucruri vă temeți la creștini?» Aceștia au răspuns: «Aveți cu adevărat trei lucruri mari: unul pe care-l puteți atârna de grumazul vostru; unul cu care vă spălați în biserică; și unul pe care-l mâncați în adunare.» Întrebându-i iarăși: «Din acestea trei de care vă temeți

mai mult?», au răspuns: «Dacă ați păzi bine aceea cu ce vă împărtășiți, n-ar putea nimeni din noi să facă rău vreunui creștin.» Deci lucrurile de care se tem răufăcătorii mai mult decât toate sunt crucea, Botezul și Cuminecătura.”

Filocalia vol. 8, Calist și Ignatie Xanthopol, cap. 91-92

Întâlniri ale Grupului parohial de tineret „Înălțarea Domnului”

Duminică, 5 februarie: Studiu biblic – Evanghelia după Matei, cap. 22.

12 februarie: Despre sfinții nebuni pentru Hristos.

19 februarie: Paraclisul Maicii Domnului.

26 februarie: Despre milostenie și rugăciunile pentru cei adormiți.

INFO: 0727.78.16.91